

Немає такої масштабної ненависті і відрази до влади, а є лише результат – гарне і насичене благами життя. Державного боргу немає, дефіциту коштів немає, а є лише розвиток науки, медицини, освіти та іншого. І при розмірі таких не маленьких податків люди живуть, повним життям, дозволяють собі відпочинки, дорогі будинки і гарні дороги. Це лише справа менталітету, ми хочемо змін, але не хочемо змінюватись і вчитись новому, і від цього лише топчемося на місці, доки інші країни впевнено прогресують і дають майбутнє своїм громадянам.

Висновок: підсумовуючи все вище зазначене, потрібно додати, що податок це важлива частина нашого життя, ми платимо за те, щоб жити добре і так потрібно, ніхто в цьому не винен, завдання влади полягає в тому, аби зібрати ці кошти і правильно розподілити, от і все. Не треба жалітись на несправедливість, вона починається з самої людини, з кожного громадянина, так що, переглянути своє ставлення до державного збору варто, хоча б для власного розуміння системи країни, в якій живеш і працюєш.

Література

1. Щодо розміру ставки ПДФО [Електронний ресурс] / ДПС Роз'яснення // Головне управління ДПС у Луганській області. – 1004. – Режим доступу до ресурсу: <https://lg.tax.gov.ua/media-ark/news-ark/415023.html>.
2. Реформування податкової системи України- як спосіб вирішення податкових колізій [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: https://minjust.gov.ua/m/str_6905.
3. Справедлива шкала ПДФО. Чи можливо? [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <https://buhgalter.com.ua/news/podatky-ta-zbory/spravedлива-shkala-pdfo-chi-mozhливо/>
4. Податки в Німеччині: багаті й бездітні платять більше [Електронний ресурс]. – 3006. – Режим доступу до ресурсу: <https://buhgalter.com.ua/news/podatky-ta-zbory/spravedлива-shkala-pdfo-chi-mozhливо/>

ВЗАЄМОДІЯ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД ТА ОРГАНІВ МІСЦЕВОЇ ВЛАДИ ДЛЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ ТЕРИТОРІЙ

В.О. Чайківська, аспірантка 2 курсу спеціальності «Менеджмент»

Г.Л. Монастирський, доктор економічних наук, професор, професор кафедри менеджменту, публічного управління та персоналу

Західноукраїнський національний університет, м. Тернопіль

Процеси взаємодії органів місцевого самоврядування і територіальних громад мають вплив на стан бізнес-клімату (у широкому сенсі), а отже, і економічний розвиток територій. Відсутність їх взаємодії та іноді навіть конфронтація, зумовлені як об'єктивними причинами: недосконалістю чинного

законодавства, зокрема адміністративно-територіального устрою, та розподілу відповідних повноважень [1, с. 57-58; 2; 3], так і суб'єктивними: політичним і місцевим егоїзмом місцевих еліт, стають перешкодами на шляху економічного розвитку. Ця проблема (щодо об'єктивних факторів) є добре відомою серед фахівців конституційного права і тривалий час обговорювалась широким колом науковців, експертів-дослідників.

Протиріччя між територіальними громадами, органами влади різних рівнів, органами місцевого самоврядування та місцевими органами державної влади не залежать від рівня економічного розвитку країн. Проблема полягає в першу чергу у досконалості законодавчої бази, але й традиції державного управління, загальна політична культура також відіграють свою роль. На нашу думку, певне значення має і нерівномірність економічного розвитку і наявність депресивних територій та слабких економічно територіальних громад, що є реалією, як найбагатших, так і найбідніших країн. Прагнення держави та органів місцевого самоврядування до усунення цих диспропорцій розвитку частково можуть бути продемонстровані через запровадження процесів направлених на налагодження процесів взаємодії та співпраці між цими органами на локальному рівні.

Відомо, що нерівномірність економічного розвитку територій та густини населення функціонально пов'язані з нерівномірністю розвитку територіальних громад. Малі адміністративно-територіальні одиниці та їх територіальні громади, що розташовані на значній віддалі від великих міст, як правило, мають значно нижчий індекс податкоспроможності, менше ресурсів розвитку для надання якісних послуг мешканцям своїми силами, ніж поселення, що знаходяться в межах економічного впливу агломерації. У той же час, економічно більш потужні громади міст мають проблеми з обмеженістю території та забезпеченням своїх комунальних потреб ресурсами, що знаходяться за їх адміністративними межами. Очевидно, недоліки в інфраструктурному забезпеченні у свою чергу негативно впливають на інвестиційну привабливість. У той же час, в Україні простежувалася тенденція до збільшення кількості адміністративно-територіальних одиниць при загальному зменшенні кількості населення на їх територіях.

Очевидно, що для такої кількості дрібних громад більшість з яких були дотаційними і практично не мали фіскальної бази для формування бюджетів, особливо бюджетів розвитку, самостійно вкрай важко забезпечити належний рівень ефективності та взагалі говорити про можливість розвитку. Дореформений адміністративно-територіальний устрій мав доволі багато інших вад [1, с. 30-56]. Це усвідомлювали не лише науковці і політики.

Розглянемо ситуацію, яка тривалий час існувала в Україні. Використовувалася практика встановлення меж населених пунктів по межі, що було вагомою перешкодою на шляху залучення інвестицій, оскільки щільність забудови практично не дозволяє вишукати в межах міста, села чи селища вільні ділянки у десятків гектарів для розташування нових об'єктів. Відомо, що більшість потужних закордонних інвесторів бажають розташовувати свої нові

підприємства поблизу міст саме на ділянках, де раніше не здійснювалось промислове виробництво, тобто на «грінфілдах». Отже, міста маючи інституційні, інтелектуальні, організаційні, частково інфраструктурні, та певні фінансові можливості не можуть це зробити через відсутність земельного ресурсу, а села і селища не мають і цього, адже право розпоряджатись земельним ресурсом за межами населених пунктів покладено на районні держадміністрації.

Інтереси міст та інтереси громад населених пунктів приміських територій, очевидно, виходять за їх адміністративні межі і, задоволення цих інтересів та вирішення спільних проблем вимагають встановлення певних правових та економічних взаємовідносин між суміжними громадами. Логічно, що процес створення стратегічних планів розвитку для агломерацій (приміських зон їх ядер), генеральних планів повинен відбуватись за участю всіх громад цієї території. Отже, налагодження взаємовигідних і прозорих стосунків між прилеглими громадами, зокрема в межах агломерації є об'єктивною необхідністю і створює додаткові можливості для залучення інвесторів у регіон. Звичайно, ці стосунки повинні мати відповідну правову основу. Світовий досвід має ряд форм такої співпраці, одна з яких - міжмуніципальне партнерство.

Міжмуніципальне партнерство (ММП) – це особлива форма взаємодії, система юридично закріплених взаємовигідних стосунків між двома (трьома – у випадку створення ними місцевої Асоціації територіальних громад) і більше територіальними громадами, які межують між собою, що реалізуються через відповідні органи місцевого самоврядування за участю органів місцевої виконавчої влади та мають на меті досягнення певних спільних цілей для підвищення якості життя громад та економічного зростання.

Загалом, можна визначити такі ознаки ММП:

Наявність спільних інтересів, бажання і можливості спільного використання ресурсів для підвищення ефективності.

Наявність формально встановлених правових відносин між щонайменше двома органами місцевого самоврядування або щонайменше трьома, якщо створюється місцева Асоціація органів місцевого самоврядування.

Спільність меж між відповідними адміністративно-територіальними одиницями.

Наявність правосуб'єктності та юрисдикції на відповідній території. Наявність повноважень та можливість їх здійснювати.

Тільки власні (самоврядні) повноваження можуть бути предметом ММП. Делеговані державою повноваження можуть бути предметом ММП тільки на основі відповідних законодавчих актів.

Добровільність взаємних стосунків (крім випадків встановлених законодавчо).

Взаємна вигода, зокрема економічна і взаємний обмін ресурсами.

Іноді суб'єктам доводиться добровільно делегувати частину своїх власних повноважень іншому органу чи юридичній особі на користь спільного і власного блага.

Світова практика свідчить, що найчастіше таке об'єднання ресурсів відбувається у таких сферах, як: створення спільних стратегій розвитку, планування території та економічний розвиток, маркетинг території, транспорт і дорожнє господарство (включаючи будівництво доріг), розвиток комунальної інфраструктури, у першу чергу направленої на забезпечення водопостачання, збір та утилізацію твердих побутових відходів. Саме ці спільні інтереси і прагматизм економічного розвитку повинні стати вище, ніж політичні протиріччя, особисті амбіції керівників, небажання управлінців мати справу з новими юридичними актами і процедурами.

Існуюча практика в Україні показує, що у даний час така взаємодія, як правило обмежується лише двома сферами: водопостачання з єдиної мережі та спільне використання полігонів твердих побутових відходів, адже навіть найбільші за площею і кількістю населення економічно найпотужніші за рівнем бюджетної забезпеченості територіальні громади не можуть бути абсолютно самодостатніми і розмістити ці інфраструктурні об'єкти на своїй території.

Варто також звернути увагу на різні варіанти та приклади і неформальної співпраці органів місцевого самоврядування. Таке співробітництво, що може відбуватись навіть лише на рівні координаційного спілкування перших керівників громад та службовців органів місцевого самоврядування, загалом, може мати позитивні наслідки для розв'язання важливих питань, до яких належать, зокрема, економічний розвиток, міське планування та захист довкілля. Однак, значно більшого ефекту можна досягти через формалізовану співпрацю (укладення договорів, контрактів, тощо), оскільки законодавство у сфері адміністративного права, здійснення господарської діяльності та цивільно-правових відносин вимагає їх формалізацій.

Література

1. Яцуба В.Г., Яцюк В.А., Матвійшин О.Я. Адміністративно-територальний устрій України. Шляхи реформування. К.: Геопринт, 2007. 366 с.
2. Кравченко В. В. Принципи Європейської хартії місцевого самоврядування та їх імплементація в законодавстві України в контексті реформи місцевого самоврядування. *Вісник Академії праці, соціальних відносин і туризму*. 2016. № 3-4. С. 56-59.
3. Куйбіда В.С. Конституційно-правові проблеми міського самоврядування в Україні. Л.: Літопис, 2001. 375 с.
4. Монастирський Г.Л., Савчук Д.М. Модернізаційний підхід до управління економічним розвитком громад. *Проблеми інноваційно-інвестиційного розвитку. Серія економіка та менеджмент*. 2018. № 15. С. 38-46.